26/05/2019

Το Πνευματικό ύδωρ της Ανθρώπινης ζωής

/ Γνώμες

Του Ιωάννου Αν. Γκιάφη- Θεολόγου- Πολιτικού Επιστήμονος

Εξερευνώντας κανείς το φυσικό περιβάλλον του πλανήτη μας, θα διαπιστώσει πως το φυσικό στοιχείο του νερού καλύπτει το 70% της επιφάνειάς του. Οι ωκεανοί, οι θάλασσες, οι λίμνες, τα ποτάμια και τα υπόγεια νερά υπερτερούν έναντι των εδαφικών εκτάσεων της γης. Το νερό το συναντούμε παντού στη φύση. Στην ατμόσφαιρα το βρίσκουμε με την μορφή υδρατμών, ενώ στη λιθόσφαιρα με την μορφή πάγων. Ακόμη όμως και μέσα στους ζωντανούς οργανισμούς εντοπίζεται η ύπαρξη άφθονης ποσότητας ύδατος. Στον άνθρωπο το 70% περίπου του σώματός του είναι νερό και το περισσότερο μέρος αυτού υπάρχει στο εσωτερικό των κυττάρων, εξυπηρετώντας την ομαλή λειτουργία τους. Επομένως το ‘‘ύδωρ’’ είναι

αναπόσπαστο στοιχείο της ζωής και της κάθε ανθρώπινης ύπαρξης.
Η σημασία και η σπουδαιότητα του νερού εύκολα μπορεί να κατανοηθεί, όταν η ικανοποίηση της υδάτινης ανάγκης είναι η κυριότερη αναγκαιότητα στη ζωή μας. Αυτή την αναγκαιότητα, της ικανοποίησης της δίψας Του, βλέπουμε διαμέσου του σημερινού ευαγγελικού αναγνώσματος, να επιθυμεί και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Μέρα- μεσημέρι ο Θεάνθρωπος Κύριος περπατά με προορισμό την Γαλιλαία. Προτιμά τον συντομότερο δρόμο. Γι' αυτό αποφασίζει να περάσει μέσω της περιοχής της Σαμάρειας. Εκεί φθάνει στην πόλη Συχάρ η οποία ήταν κοντά στο μέρος που έδωσε ο πατριάρχης Ιακώβ στον υιό του Ιωσήφ. Από την Παλαιά Διαθήκη ήταν εγνωσμένο ότι σε εκείνο το μέρος υπήρχε πηγάδι, το οποίο είχε ανοίξει ο ίδιος ο Ιακώβ προς εξυπηρέτηση των αναγκών του. Σε αυτό λοιπόν το ''φρέαρ του Ιακώβ'' καταφθάνει ο Ιησούς και εξαιτίας της κούρασης Του από την οδοιπορία, σταματάει να ξαποστάσει.
Την στιγμή της άφιξής Του, πετυχαίνει να έρχεται προς το πηγάδι μια Σαμαρείτισα. Ήλθε να αντλήσει ύδωρ εκ του φρέατος. Τότε ο κουρασμένος Χριστός της ζήτησε να του δώσει λίγο νερό να πιεί. Εν τω μεταξύ οι μαθητές Του έφυγαν για την πόλη προκειμένου να βρουν τρόφιμα. Και εδώ ίσως γεννάται ένα ερώτημα: Ναι μεν ως άνθρωπος ο Ιησούς φανερώνει την ανάγκη της πόσης ύδατος, αλλά ως ο Θεός δεν μπορούσε να την ικανοποιήσει; Εάν ήθελε και από μια πέτρα θα εξήγαγε ύδωρ, όπως τότε με τους Ισραηλίτες στην έρημο. Όμως ζητά νερό από την Σαμαρείτισα διότι ως φιλάνθρωπος Θεός θέλει να την ξεδιψάσει με το «άφθαρτο της θεογνωσίας νάμα.»
Βέβαια αποσιωπάται από τον ιερό ευαγγελιστή Ιωάννη εάν τελικά ικανοποίησε την ανάγκη του για νερό ή όχι. Σκοπός του είναι να ειδωθεί ο θαυμάσιος διάλογος μεταξύ του Ιησού και της γυναίκας, με αφορμή το αίτημά Του για νερό. Από ένα σύνηθες αίτημα την αμαρτωλή γυναίκα (αφού όχι μόνο πέντε νόμιμους άνδρες χώρισε, αλλά συζούσε και με άλλον παράνομα) την οδηγεί σε ένα ανώτερο επίπεδο συζήτησης που στοχεύει στην σωτηρία της. Ανοίγει δίοδο προς την καρδιά της γυναίκας για να την ελεήσει. Δεν μένει σε φυλετικές διαφορές και ανθρώπινες μικροψυχίες, αντιθέτως τις υπερβαίνει για την πνευματική λύτρωση μιας κατακερματισμένης από την αμαρτία ψυχής.
Στον διάλογο που εκτυλίσσεται μεταξύ του Χριστού και της Σαμαρείτιδας, κύριο θέμα είναι το ''ζων ύδωρ''. Μπορεί η Σαμαρείτιδα αρχικώς να εκφράζει την άρνησή της στον Κύριο να εκπληρώσει το αίτημά Του λόγω της Ισραηλιτικής καταγωγής Του, όμως στην πορεία της συζήτησης αναδεικνύεται ένθερμος αποδέκτης των θεϊκών λόγων. Ο Χριστός από την άλλη πλευρά πλησιάζει και θεραπεύει με τα ρήματά Του την τραυματισμένη από τα πάθη καρδιά της. ''Εάν γνώριζες την δωρεά του Θεού και ποιος είναι εκείνος που σου μιλάει, θα του ζητούσες και συ να πιείς ύδωρ ζων;''(Ιωαν. δ', 10), της αποκρίνεται ο Ιησούς. Εκείνη όμως δεν καταλαβαίνει σε ποιο νερό αναφέρεται ο Χριστός και εκφράζει την αντίρρησή της

πως το νερό αυτό δεν είναι από το πηγάδι αυτό, αφού ούτε αγγείο έχει και το φρέαρ είναι βαθύ. ‘‘Από πού λοιπόν έχεις αυτό το τρεχούμενο νερό;’’(Ιωαν. δ’,11). Και ο Χριστός της απαντά: «Πὰς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν. Ὃς δ’ ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.»(Ιωαν. δ’, 13-14) Πράγματι το φυσικό νερό ξεδιψά τον άνθρωπο προσωρινά, ενώ το πνευματικό ύδωρ παντοτινά.

Ποιο είναι το ‘‘ζων ύδωρ’’; Μα, η ζωοποιός Χάρις του Θεού, αυτή δια της οποίας, όπως γράφει ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας, η ξηρή και άγονη από αρετές ανθρωπότητα ‘‘περιανθίζεται πολυτρόποις ἀγαθῶν ἰδέαις.’’ Η Χάρις του Αγίου Πνεύματος είναι εκείνη που εργάζεται συνεχώς κι οδηγεί την ψυχή του ανθρώπου προς το αγαθό. Της δίνει την ώθηση προς τα άνω. Ήδη ο προφήτης Ησαΐας, όταν λέγει: «Ἀντλήσατε ὕδωρ μετ’ εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου»(Ησ. 12,3),εννοεί την Θεία Χάρη. Είναι η Χάρις του Θεού που φανερώθηκε στον κόσμο με τον ερχομό επί της γης του Θεανθρώπου και συνεχίζει έως τα έσχατα να επιδαψιλεύει όλο το πλήρωμα της Εκκλησίας. Η Χάρις του Θεού είναι εκείνη που μας αναγεννά, μας καλλιεργεί εν Χριστώ και μας προετοιμάζει για την αιωνιότητα. Είναι εκείνη που κάθε αμαρτάνοντα τον οδηγεί στο λιμάνι της σωτηρίας. Τρανταχτό παράδειγμα η γυναίκα-Σαμαρείτιδα, η οποία όχι μόνο έγινε κοινωνός της Θείας Χάριτος, αλλά ακολούθησε τον δρόμο του Χριστού, λαμβάνοντας το όνομα Φωτεινή και χύνοντας το ίδιο της το αίμα υπέρ του Πρωτομάρτυρος Κυρίου (26 Φεβρουαρίου).

Όσο ποτέ άλλοτε το αίτημα για την ικανοποίηση της πνευματικής δίψας είναι επίκαιρο. Δυστυχώς οι καθημερινές μας πράξεις απεμπολούν την θεία χάρη από την ζωή μας. Μπορεί να την δεχθήκαμε κατά την διάρκεια του ιερού βαπτίσματός μας αλλά την χάνουμε με τις αμαρτίες μας. Έλεγε ο άγιος γέροντας Πορφύριος: ’’Η Θεία Χάρις είναι σαν μια ωραία τριανταφυλλιά με πανέμορφα τριαντάφυλλα. Η ρίζα της είναι μέσα μας. Όσο την ποτίζουμε με την πίστη, την αγάπη, την υπομονή και την ταπείνωση, τόσο παύει να έχει δύναμη το κακό. Όσο δεν ποτίζεται η τριανταφυλλιά μαραίνεται, ξηραίνεται, χάνεται και αμέσως ξεπετάγεται αγκάθι.’’ Μόνο το ‘‘ζων ύδωρ’’ δύναται να μας ξεδιψάσει πνευματικά, να μας σώσει και να οδηγήσει τους βηματισμούς μας στην αιώνια οδό. Αμήν!